

"Fango"

Un altre tabú al pot

La frase més sentida, en sortir del cinema Goya —on es projecta la pel·lícula *Fango*—, és que des d'ara ja no caldrà anar més a Perpinyà a veure segons quines coses.

Els nombrosos espectadors que així comenten aquesta cinta de Silvio Fernández Balbuena —un obscur realitzador espanyol

Agata Lys, protagonista de «Fango» abans de rebolcar-s'hi

amb més de quinze anys d'exercici professional damunt les espatlles— no van gens lluny d'orgues: *Fango* representa la definitiva incursió del cinema espanyol dins l'ample camí de l'erotisme, la pornografia, la liberalització dels costums (o digueu-ho tal com volgueu), per on transita el gros del cinema europeu d'avui.

Al marge dels judicis morals o estètics que aquesta situació pugui engendrar, judicis que ja seran emesos pels corresponents guardians de l'ordre, el que voldríem aquí és limitar-nos a assenyalar el caràcter de fita —sens dubte històrica— que un film com *Fan-*

go posseeix. La pel·lícula de Fernández Balbuena és una cinta fronterera. Tal com ja va passar per exemple amb *No desearás al vecino del quinto*, en el futur hom parlarà del cinema espanyol referint-se a un *abans* i a un *després* d'aquest film.

Els jocs bruts d'un matrimoni. Ja la publicitat de *Fango* és contundent: «*Se prestó —diu— a todos los juegos sucios de su marido. Cuando quiso rectificar estaba sumergida, también, en el fango*». Què hi ha al darrera d'aquestes enigmàtiques paraules? Quin pou sense fons de perversions embolcallen aquests «jocs» qualificats de «bruts» per l'hàbil publicitat?

Que ningú no es faci gaires il·lusions: darrera d'aquests mots s'hi amaga la història força pueril d'un novel·lista, Juan Arévalo, i de la seva esposa, Marion, i els diversos jocs que fan per evitar que dins el matrimoni hi faci un niu l'avorriment. En què consisteixen aquests jocs? En un elemental i anodí intercanvi de parelles. Justament en un d'aquests intercanvis, Arévalo sofreix un accident que el deixa impossibilitat de la cintura en avall. La nova situació, tanmateix, no disminueix la dèria del novel·lista per als esplais conjugals més o menys complexos. Això permetrà a Marion de fer la coneixença d'un empleat administratiu d'una sola peça, el qual li recordarà com ella també havia estat una noia honrada abans de caure —en expressió de la Marion mateixa— «*en el maldito fango*». Tal com el lector espavilat endevinarà sense gaire esforç, la presa de consciència de Marion no servirà sinó per a consolidar d'una manera definitiva, i a partir d'uns altres pressupòsits, el seu matrimoni amb el novel·lista.

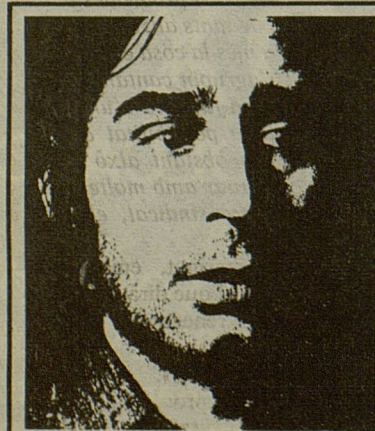
Naturalment, tota aquesta història, xopa de moral, és una excusa; a través d'ella, Fernández Balbuena pot introduir al film allò que n'és la vertadera substància: els nus més o menys agosarats d'una rotunda i exuberant Agata Lys que canvia de vestit cada dos per tres. Ara, que l'Agata Lys es despulli amb

una certa freuència en aquesta pel·lícula no és, certament, cap novetat. Els darrers temps el cinema espanyol de gran consum ha tendit, progressivament, a mostrar la nuesa de les seves estrelles. Qualsevol pel·lícula espanyola que vulgui fer dos rals de calaix ha d'incloure, si més no, una escena de dutxa o algun canvi de vestit que permeti de mostrar la pitrera o l'esquena de les estrelles. Són els casos, ben recents, de *Fraude matrimonial*, *La lozana andaluza* o *Mayordomo para todo*, pel·lícules en què les protagonistes, en comptes d'exhibir-se amb els famosos bikinis o les no menys famoses camises de dormir del cinema espanyol, es mostren tal com Nostre Senyor les va portar al món—segons es diu eufemísticament.

Atenció a una escena. I bé: si ni l'argument ni l'exhibició d'Agata Lys no són coses gaire importants, què fa, doncs, de *Fango* un film de trencament, un film fronterer, dins el cinema espanyol? La resposta cal cercar-la en una escena, una única i especial escena de la pel·lícula. És la següent: tot passejant a cavall, Marion té un accident del qual la salva Enrique (l'empleat administratiu d'una sola peça). Aprofitant que s'ha fet mal, Marion, tal com té per costum, es mig despulla amb rapidesa. L'escenari és un prat d'herba fresca on hi bat un sol vagament sensual. Enrique, que a desgrat de ser d'una sola peça també té els seus sentiments, entre la nuesa de Marion i la qualitat del paisatge s'abraona a ella i tot seguit porta a terme la petita revolució cinematogràfica que motiva aquest comentari. Per primera vegada en la història del cinema espanyol un cavaller deposita les mans adelerades damunt el cos nu i turgent d'una dama; i no solament no en demana perdó, sinó que acte seguit, la masega d'una manera clara i apassionada, sense cap mena de dubte.

Heus aquí, doncs, la petita revolució de *Fango*: el nu de les actrius ja no és un nu quotidià de dutxa o de mirall d'armari; el nu, a *Fango*, hi és un objecte palpitant que s'inscriu, amb tota pertinència, dins unes relacions de tipus sexual.

Encara que no ho sembli, un tabú de censura solidíssim se n'ha anat en orris en aquesta breu escena. A *Fango*, es fa així, el pas que va del sexe com a estampa al sexe com a activitat. Encara que el film de Fernández Balbuena no valgui res, el petit gest que inclou és importantíssim. No oblidem que cada vegada que algun tabú cau (encara que només sigui visual), al quarter general de la progressia les campanes repiquen i repiquen de joia. **Fèlix Fanés.**

OVIDI MONTLLOR

al Teatre Romea

amb: CARLOS BOLDORI,
TOTI SOLER
i JORGE SERRAUTE

Venda anticipada de localitats

MIREU CARTELLERA

del 4 al 13
de febrer